

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
U 4917/05
23.11.2005. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Milene Savatić, predsednika veća, Jelene Ivanović i Zoje Popović, članova veća, sa savetnikom Marijanom Tafra-Mirkov, kao zapisničarem, rešavajući u upravnom sporu po tužbi tužioca "K" d.o.o, protiv rešenja Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprave carina, Komisije za žalbe Uprave carina 01/11 broj. U/II-501 od 23.5.2005. godine, u predmetu carine, u nejavnoj sednici veća održanoj dana 23.11.2005. godine, doneo je

P R E S U D U

Tužba SE UVAŽAVA i PONIŠTAVA rešenje Ministarstva finansija Republike Srbije, Uprave carina, Komisije za žalbe Uprave carina 01/11 U/II-501 od 23.5.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rešenjem odbijena je, kao neosnovana, žalba tužioca podneta protiv rešenja Carinarnice Beograd broj U/II 198/2005 od 14.2.2005. godine, kojim su ispravljeni podaci u rubrikama "31", "33" i "47" JCI Uv-4 broj 17675 od 26.7.2004. godine CI Terminal Beograd, a tužilac obavezan da plati iznos od 156.022,00 dinara na ime manje plaćene carine za privremeno uvezenu robu, po predmetnom carinskom dokumentu.

Tužilac tužbom osporava rešenje tuženog zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene zakona, pa predlaže da se poništi. Navodi da je predmetno motorno vozilo-autobus privremeno uvezao po osnovu zaključenog ugovora o lizingu, na 5 godina, te da je sve te činjenice prijavio, a carinarnica prihvatila, deklaracijom za privremeni uvoz. Pošto je nesporno da se radi o uvozu novog vozila, smatra da Carinarnica nije mogla prilikom obračuna, da vozilo pretarifira kao "upotrebljavano", te da iznos carine obračuna primenom stope od 20%, koja važi za korišćeno vozilo, a posebno nije mogla da carinsku osnovicu odredi prema vrednosti novog vozila, ne uračunavajući amortizaciju.

Tuženi organ, izjašnjavajući se na navode tužbe, u svom odgovoru na tužbu, ostao je kod razloga osporenog rešenja, i predložio da sud tužbu odbije kao neosnovanu.

Nakon ocene navoda tužbe, razloga osporenog rešenja, te odgovora na tužbu, kao i celokupnih spisa predmeta ove upravne stvari, a u smislu člana 39. stav 1. Zakona o upravnim sporovima ("Službeni list SRJ" br. 46/96), Vrhovni sud Srbije je našao da je tužba osnovana.

Prema razlozima osporenog rešenja žalba nije osnovana, jer je Carinarnica pravilno ispravila tarifni broj privremeno uvezene robe i, prema ovome, ispravila izvršeni obračun carine, obračunat (primenom člana 167, ranije važećeg, Carinskog zakona) za upotrebu privremeno uvezenog autobusa, za prvu godinu njegovog korišćenja. Prema razlozima osporenog rešenja iznos carine je pravilno ispravljen i utvrđen, primenom člana 20. stav 1. tačka 5. pomenutog Carinskog zakona, prema stanju robe i propisima koji važe na dan podnošenja deklaracije, odnosno na dan donošenja rešenja o obračunu i naplati. Pri tom je navedeno da je carinska osnovica pravilno utvrđena na iznos od 43.000,00 EUR-a (koja vrednost predstavlja 20% od 215.000,00 EUR-a koliko iznosi ukupna vrednost predmetnog autobusa uvećana za troškove prevoza od 3.700 dinara), kao i to da je ovakvim obračunom za tužioca stvorena povoljnost jer se uvozne dažbine (na ukupnu vrednost koju roba ima u trenutku privremenog uvoza) ne plaćaju odmah, već periodično, u roku od 5 godina. Takođe je navedeno i to da je prvostepeno rešenje doneto s pozivom na primenu člana 105. Carinskog zakona, umesto na član 136. stav 1. tačka 1. ranije važećeg Carinskog zakona, ali da to nije od uticaja na donošenje drugačije odluke jer je činjenično stanje utvrđeno tačno, na osnovu podataka iz predmetne JCI-UV-4 i isprava podnetih uz istu.

Prema nespornom, tužilac je privremeno uvezao nov autobus, po osnovu zaključenog ugovora o lizingu, prema kojem predmetni autobus (uz plaćanje njegove vrednosti i zakupnine) uvozi u zakup, koji traje 5 godina, a po isteku zakupa tužilac postaje vlasnik autobusa.

Po oceni suda osnovano tužilac tužbom osporava pravilnost utvrđene carinske obaveze. Pre svega, pogrešno se tuženi za utvrđivanje carinske osnovice poziva na član 167. ranije važećeg Carinskog zakona ("Službeni list SRJ" br. 45/92...7/03-u daljem tekstu CZ). Ovo stoga jer se za privremeno uvezenu robu (njeno korišćenje) uvozne dažbine utvrđuju (nastaju) i obračunavaju primenom člana 167. CZ, a carinska osnovica se utvrđuje primenom člana 42. CZ. Prema odredbi člana 42. stav 1. CZ za privremeno uvezenu robu, koja se koristi pod zakup i za koju je predviđena mogućnost kupovine (kao u konkretnom slučaju), carinska osnovica se utvrđuje prema odredbama člana 33. i 34. CZ, dakle na osnovu ugovorene, transakcijske vrednosti robe. Pri konačnom carinjenju ove robe, a prema odredbi člana 173. stav 2. CZ carinska osnovica se utvrđuje, takođe, na osnovu čl. 42. stav 1. CZ. Obzirom na izneto, pošto se carinska osnovica privremeno uvezene robe utvrđuje istom metodom vrednovanja za vreme

na iznos, posto se carinsku osnovicu privremeno uvezene robe utvrđuje istim metodom vrednovanja za vreme privremenog uvoza i pri konačnom carinjenju, po stavu suda, metod vrednovanja za utvrđivanje carinske osnovice ne može se menjati ni u toku trajanja privremenog uvoza.

Shvatanje osporenog rešenja prema kojem se menja tarifni broj privremenog uvoza robe zbog toga što se ona koristi u privremenom uvozu, te tako više nije "nova", nego "upotrebljavana" nije prihvatljivo; pre svega sa napred iznetih zakonski razloga, a i zbog toga jer se privremeni uvoz robe, po osnovu lizinga ne vrši zbog korišćenja robe, nego zbog kupovine robe. Po stavu suda, iako ugovor o lizingu, u trenutku njegovog zaključenja, nije ugovor o kupovini robe, izvesno je, u trenutku odobravanja privremenog uvoza (od strane carinskih organa) da tako uvezena roba, po proteku roka privremenog uvoza, neće biti vraćena u inostranstvo, već će biti konačno ocarinjena. Dakle, privremeno uvezena roba ostaje u celini unutar carinskog područja, onakva kakva je prešla graničnu liniju, samo se periodično (pri obračunu uvoznih dažbina za privremeni uvoz) utvrđuje koliki je taj deo.

Po shvatanju suda, zakonsku odredbu "stanje robe" iz člana 20. stav 1. tačka 5.CZ na koje se odredbe poziva tuženi, iako se ove odredbe odnose na konačno carinjenje privremeno uvezene robe (kako to propisuje član 173. stav 1. CZ), u vezi konkretnog slučaja, treba tumačiti tako da ove znače "stanje" izmirenih carinskih obaveza, koje su utvrđene pri privremenom uvozu i bez čijeg izmirenja nema produženja određenog roka privremenog uvoza.

Sa napred iznetog, nalazeći da je osporenim rešenjem pogrešno odbijena žalba tužioca kao neosnovana, čime je povređen zakon na štetu tužioca sud je tužbu uvažio i na osnovu člana 41. stav 2. ZUS-a, u vezi člana 38. stav 2. istog Zakona odlučio kao u dispozitivu presude. U ponovnom postupku, a saglasno odredbi člana 61. ZUS-a tuženi je dužan da postupi po primedbama iz ove presude suda tako što će odluku o osnovanosti žalbe, tj. zakonitosti i pravilnosti izvršenog naknadnog obračuna carine doneti primenom odredaba CZ saglasnu primedbama i uputstvima iz ove presude.

PRESUĐENO U VRHOVNOM SUDU SRBIJE U BEOGRADU,

Dana 23.11.2005. godine, U.4917/05

Predsednik veća-sudija,

Milena Savatić, s.r.

Zapisničar,

Marijana Tafra-Mirkov, s.r.

Za tačnost otpavka

Vršen prepis i urađena pošta.

mz